

CĂRȚILE • ARVEN

Flavius Ardelean

b i z a r o p r o z e

BIZAROPROZE

© 2014 Flavius Ardelean
© 2014 Herg Benet Publishers

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu personaje, locuri sau evenimente reale este fie întâmplătoare, fie presupune o intenție artistică din partea autorului. Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport tipărit sau digital, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

Cărțile Arven: un trademark
Herg Benet Publishers
Str. Dr. Burghelea 22, sector 2, București, România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Ilustrații: ©2014 Ecaterina Boricean
Concept grafic: The Spartan Bureau

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ARDELEAN, FLAVIUS.
Bizaroproze / Flavius Ardelean – București: Herg
Benet, 2014
ISBN 978-606-8530-54-3

821.135.1-32

Tipărit în România

Flavius Ardelean

b i z a r o p r o z e

Ilustrații de Ecaterina Boricean

FRAGMENTE DIN CARTE

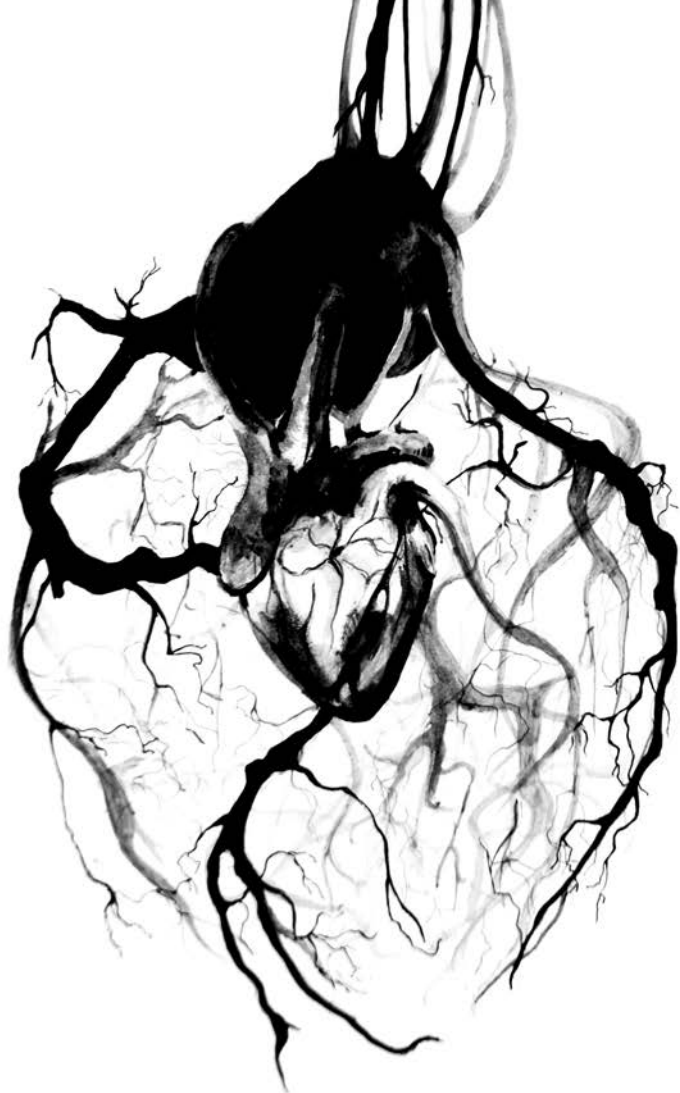
HERG BENET
PUBLISHERS

CĂRȚILE • ARVEN

2014

FLAVIUS ARDELEAN este scriitor, traducător și manager cultural. Este autorul romanului *Îmblânzitorul apelor* și al volumului de povestiri *Acluofobia. Zece povestiri macabre*, ambele publicate la Herg Benet și semnate cu pseudonimul A. R. Deleanu. A absolvit masterate în managementul cultural (Ludwigsburg) și managementul editorial (Oxford). În prezent locuiește în București cu logodnica sa și un teckel și lucrează în domeniul editorial. Web: www.deleanu.hergbenet.ro.

*"Vei fi blestemat la venirea ta
și vei fi blestemat la plecarea ta."
(Deuteronomul 28:19)*

VEGETAL

Totul a început când am despicat primul om. Când am înfipt cuțitul în stern și osul a pocnit și toate miresmele trupului mi-au năpădit simțurile. Când umorile acelui mecanism moale mi s-au scurs la picioare și greața mi s-a transformat într-un triumf bizar. Când am despachetat omul, bucată cu bucată, să fac loc semințelor, să mă plantez în el ca într-un pământ umed și rodnic.

Ba nu, începutul e altul. Începutul trebuie să fie în acea noapte în care Cei Bătrâni au coborât în camera mea și m-au trezit, spunându-mi tot ce trebuie să fac, rostind, nici acum nu știu cum, cuvinte vechi, de dinaintea lumii. Trebuie să fie în acea noapte în care le-am simțit atingerea verde, vegetală, mângâierea lor de spori. Trebuie să fie în acele clipe în care viața mea de om s-a scurs din mine și am devenit ceva ce mintea omului nu

poate concepe și, totuși, parte a omului, a mineralului, a întregului tot.

Sau poate că, totuși, începutul îmi aparține. Poate că totul a început în acea după-amiază leșinată de vară, când mirosurile străzii se ridicară la etaj, când omul cu zgomotele sale se retrase prin subterane, la răcoare, când asfaltul curgea topit către canale. Când am decis, purtat de voințe străine mie, să-mi schimb mocheta antică din apartamentul în care mă mutasem nu demult. Când am aflat de lumea de sub tălpile mele, cosmos infinit și infinitesimal ce aștepta, de când lumea știută și neștiută, să iasă la lumină.

Sau poate că începutul e cu totul altul, neaparținându-mi deloc, nici mie, nici nimănui. Poate că începutul își aparține doar sieși, într-un timp propriu, într-un loc propriu, așteptând-și manifestarea prin cei ca mine, oameni-neoameni. Cei din umbre, cei ascunși. Cei de sub tălpile voastre.

*

Îmi amintesc și acum cu limpezime: era o după-amiază toridă de vară, străzile erau pustii și totuși larma oamenilor se ridica de

unde va. Priveam pe fereastra mea ce dă într-o curte interioară, mă uitam în stânga, în dreapta, îmi întindeam gâtul, dar nici urmă de om pe străzi și în grădini. Și totuși, de unde va, le auzeam glasurile, râsetele, copii se jucau, se fugăreau, râdeau, de altundeva se auzeau zaruri lovindu-se de zaruri, cineva râdea, de unde va, de deasupra, cineva se împreuna cu altcineva. Mereu am avut un auz fin, urechile mi-au fost mereu companioni de încredere, cei mai buni prieteni, folositori în clipe în care trebuia fie să fug, fie să mă apropiu. Am băgat capul la loc în cameră – e o garsonieră foarte mică, într-un imobil antic, șubred și incert. Spun incert, pentru că, încă de când mă mutasem, obișnuiam să străbat holurile ce păreau să șerpuiască în toate direcțiile și să facă unghiuri neobișnuite, și niciodată nu reușeam să le deslușesc logica, asta dacă aveau vreo logică. Deseori ieșeam din imensul imobil și îi dădeam târcoale, încercând să deduc coridoarele din spatele zidurilor, dar totul era în zadar. Obsesia acelor coridoare îmbâcsite mă urmărea și în somn – mereu se făcea că plecam dintr-un loc și ajungeam, după nenumărate colțuri și trepte și pasaje, în același loc, puteam jura, doar că lumina becului de deasupra era, de fiecare dată când treceam pe sub el, tot mai slabă, mai slabă,

mai slabă, până când se stingea de tot și mă trezeam.

Mă preocupa mult structura internă a clădirii în care mă mutasem de curând. Pentru un timp. Acum că fac parte din ea, totul mă amuză, dar înțeleg, îmi înțeleg obsesia de atunci, pentru că acum *sunt* acea obsesie.

Și cum stăteam în mijlocul încăperii, privind mobilele jilave, tablourile înnegrite de nenumăratele pipe aprinse înaintea mea, lustra prăfuită, am simțit o curiozitate apăsătoare, ba nu, aș putea spune chiar o poftă nebună, să smulg mocheta veche de sub picioarele mele. Motive nu aveam – poate doar toropeala din jur, poate doar plictisul din fiecare ungher al unei garsoniere locuite de un chiriaș singur, poate doar dorința arzătoare de a face ceva cu mâinile, pe lângă joaca degetelor prin barbă.

Am mutat puținele mobile – un dulap, un birou, un scaun, patul – într-o jumătate a camerei. Am ridicat instinctiv patul pe o rână și l-am lipit de dulap; ambele acoperau acum geamul. Aveam, sau speram să am, senzația că asta va ține căldura afară. Dacă a fost sau nu așa, nu știu, pentru că, îndată ce am făcut-o, pofta de a trage de mocheta a crescut în mine și am uitat de orice altceva. M-am dus lângă ușă și am scurmat acolo, până ce am eliberat

un colț de mochetă. Am tras, m-am îndreptat, m-am ridicat în picioare – mocheta după mine. Sunetul făcut de materialul smuls fu ca o naștere umedă. Un praf gros s-a ridicat dintre mochetă și podea și mi-a încetoșat privirea; mirosul îi era dulceag și praful gros, greu, încât îl simțeam pe piele atunci când se așeza. Mă mângâia. Am tras și mai tare, făceam pași în spate, cu mocheta prinsă-n brațe, și materialul pârâia și praful gros se tulbura prin aer. Între timp nu mai vedeam nimic, ceața verde era peste tot în jurul meu, și niciun zgomot parcă nu mai străbătea acel nor.

M-am oprit și am așteptat un timp cu ochii închiși. Nici acum nu știu cum de am înțeles totul atât de repede, atât de ușor, dar *am înțeles* că acel praf nu era ceață, nu era nor – erau spori. Le simțeam căldura și greutatea pe piele, îmi intrau prin nări, mi se așezau pe buze. Nu trebuia să deschid ochii ca să știu ce se întâmplă. Mă vedeam parcă din mii, din zeci de mii, din sute de mii, din milioane și milioane de ochi din jurul meu, îmbrățișat de acel aer vâscos și zâmbind... zâmbind împăcat.

Cu ochii închiși, am început să trag și mai tare de mochetă, să o smucesc, să-i adun faldurile în brațe și să smulg cu toată puterea, până am simțit dulapul în spate și am știut că

trebuie să mă opresc. Abia atunci am înțeles că tot ce făcusem nu era cu scopul de a schimba mocheta, ci de a elibera acel ceva – orice ar fi fost – de sub ea. Ținând încă ochii strâns închiși, ferindu-mi privirea de sporii grei din jur, m-am lăsat în genunchi și am pipăit podeaua. Palmele mi se plimbeau printr-o bogată vegetație, umedă și caldă, degetele-mi pipăiau forme ciudate, cilindrice și sferice, pe alocuri cât se poate de vii, ce tremurau și se retrăgeau din calea atingerii mele. Inima îmi bătea ca la o stranie reîntâlnire. M-am întins pe jos, așteptând să se așeze sporii, să se limpezească aerul și să pot vedea cine sau ce este acel cineva sau ceva ce mă chemase la el. Și, în așteptare, am adormit.

Când m-am trezit, aerul era limpede; de unde stăteam, întins pe jos, vedeam o îngustă fâșie de cer prinsă între dulap și patul ridicat în fața geamului. Soarele tocmai ce apunea și-și trimitea o rază, scursă printre mobilă, chiar în camera mea. Mă simțeam norocos. Am închis din nou ochii și am pipăit podeaua de sub mine. Mă mișcam greu, ca și cum zeci și sute de mici tentacule mă țineau ținut de vegetația aceea. M-am încordat și am izbutit să mă ridic, cu spatele zgâriat, și să admir covorul verde, maro, galben, din fața mea. Acolo unde până atunci fusese mocheta

veche și roasă de tălpi, se întindea acum o pădure deasă de ceva ce părea a fi mușchi, la fel de verde, des și umed, și totuși... nu. Întreaga construcție organică părea să pulseze, pipăind aerul din jur, adulmecându-mă chiar și pe mine, mângâindu-mi degetele picioarelor goale cu mici și aspre limbi gălbui ce ieșeau de printre ceva ce s-ar fi putut numi frunze, și totuși... nu.

Da: nimic nu mă mira – clipa era cosmică, asemenea unui tranzit într-o gară de pe o planetă pustie dintr-o galaxie îndepărtată. Da: eram singur, deși simțeam că sunt înconjurat de milioane de ochi mici ce mă scrutau. Și da: liniștea stranie pe care o simțeam în acele clipe îmi e ușor de înțeles acum, întrucât acum eu *sunt* acea liniște.

La fel de ușor pot înțelege acum de ce m-am pus în genunchi și am inspirat adânc mirosul viu de sub mine, pentru că acum eu *sunt* acel miros. Îmi pare cel mai firesc gest acela de a-mi fi înfipt chipul în desișul primitor și de a fi mușcat, pentru că acum eu *sunt* acel gust. Am înghițit, am rupt cu pumnul încleștat, cu poftă am smuls, amețit de sporii ce se ridicau, am tras din rădăcini, am smucit planta, am mușcat, am înghițit, am rupt cu pumnul încleștat, cu poftă am smuls, amețit de sporii ce se ridicau, am tras din rădăcini,

CUPRINS

Vegetal	7
Furcacaudină	29
.....	49
Geamantanul	69
Sute de inimi mici ca sute de sori prinși sub pământ	87
Sânul	119
Chelia lui Valeriu	131
Cea mai bună dintre lumile posibile	141
Liniștea	165

De același autor
în colecția CĂRȚILE ARVEN:

Acluofobia. Zece povestiri macabre

Îmblânzitorul apelor

www.hergbenet.ro

CĂRȚILE ARVEN
Marcă a Herg Benet Publishers

Bun de tipar: noiembrie 2014. Apărut: 2014.
Editura Herg Benet, Str. Dr. Burghelea 22,
sector 2, București, România.
Comenzi: vanzari@hergbenet.ro

De la autorul romanului
Îmblânzitorul apelor

și al volumului
Acluofobia. Zece povestiri macabre.

18+

CĂRȚILE • ARVEN

ISBN 978-606-8530-54-3

9 786068 530543 >

hergbenet.ro/cartile-arven